

Й. ВОЛНИЧАР ЦЕЛ ПЛАНЕТАТА КОРИС

Превод от неизвестен език: [Неизвестен], 1965

chitanka.info

Такива събития е имало с хиляди. Легендите за тях се носят между жителите на новите планети, преразказват ги през дългите вечери под пластичните куполи на своите селища, успокояват се с тях и се вдъхновяват с мъжество за живота, предоставен в несигурните ръце на съдбата, живота, който са избрали, поемайки своя пионерски път в Космоса. Спомнят си за героите, които са жертвали живота си, за да спасят другите, за хората, с чиито имена сега са наречени планети, реки, селища. Тези събития не са записани в историята на Вселената, въпреки че са заслужили това, защото имат голямо значение за изграждането на Галактиката, каквато я познаваме днес.

На планетата Корис, северно от селището Премир, се намира планина, наречена „Кръвта на пилота.“

* * *

„Петре Нармун!“ Гласът пристигна чрез интерфона на големия космически кораб и въпреки металическия оттенък в него се чувстваше безпокойство. „Петре Нармун! Веднага елате в пето ракетно отделение. Имате точно четири минути време!“

Значи имаше само четири минути за решение, което фактически вече беше взето и в което той не беше участвувал. Петър добре знаеше какво значи този повик. Той знаеше, че ще бъде изстрелян от фотонния космически кораб към някаква непозната планета, от която никога вече няма да се върне на своя кораб, който ще продължи със скоростта на светлината да се движи по набелязания път.

„Разбирам, капитане. Ще бъда готов навреме.“

Той не дочака отговор. Знаеше, че капитанът разчита на него. А същевременно и самият той, Петър, разчиташе на себе си — не напразно цели две години се е учил в школата за ракетни пилоти.

Три минути по-късно беше в стартовото отделение. Там вече го чакаше капитанът: „Нармун, нямам време, за да Ви дам подробни напътствия. Ще ги получите по време на полета. Изчислителното отделение вече съобщи, че след минута и половина трябва да излетите. Наслука!“

Здраво стискане на ръцете. След това всичко се разви със светкавична скорост. Техниците му помогнаха да облече тънкия

пластичен костюм. От тъмнината безшумно се появи двустепенна ракета; с добре тренирани, почти автоматични движения той се качи в нея. Седна зад командното табло или по-точно легна и натисна копчето, означено с „2“.

Фию-ф-ф-ф! Миг след това тъмнината около него се разсея и от високоговорителя над главата му се чу гласът на капитана: „Нармун, вика Ви корабът. Обадете се!“

Едва при третото повикване той успя да се съвземе и през стиснати зъби да процеди: „Да, капитане. Всичко е в ред! Чакам Вашите указания!“

Екранът над него засвети със зеленикава светлина. Картината бързо се изясни и той видя образа на първия навигатор от космическия кораб. Знаеше, че и навигаторът вижда него и затова се помъчи да изглежда колкото се може по-решителен.

„Вашата цел е планетата Корис. Ракетата сме изстреляли в посока, обратна на движението на нашия кораб, така че сега Вашата скорост е около сто и петдесет километра в секунда. По-късно, когато получите всички указания, ще включите втората степен. С това ще намалите своята скорост на един-два километра в секунда. Точният момент на включването ще Ви съобщим ние от кораба!“

Всичко това Петър и сам знаеше, а му беше и ясно, че от космическия кораб проверяват дали всички негови реакции са правилни. Той с усилие се усмихна и отговори: „Разбирам, старши лейтенант. Много добре знам всичко, каквото трябва да правя.“

Нармун забеляза облекчение по лицето на навигатора, а после картината се смени и видя образа на капитана. Неговият спокоен глас звучеше в ушите му: „В багажното отделение има два килограма лекарства — точно толкова, колкото смеехме да сложим във Вашата ракета. Лекарствата са...“

* * *

„Това е нашата последна надежда“ — каза побелелият човек, който очевидно бе старейшина. Сред всички тези мъже с остри черти на лицата и със загрубели ръце Вера, с нежната си кожа и малки ръце, правеше необикновено впечатление. Макар че пълни шест години

изпълняваше в тази първа земна колония на Корис отговорната длъжност на електроник, тя все още чувствуваше, че са ѝ чужди трудът и усилията на тези хора, че не живее с цялото си сърце с тях. Може би това идваше от там, че не успя да намери сред тях другар за живота си, въпреки че законите на колонията строго изискваха това.

На приемния апарат засети сигналната лампичка. Вера включи уреда за автоматичното настройване на радиовълните и само след миг от високоговорителя прозвуча глас: „ПГ 212. Тук е корабът ПГ 212. Викаме Премир.“

От Премир веднага отговори. Гласът продължи: „Ракетата с лекарствата, които сте искали, е изстреляна. Ракетата е СП-4. Пилот е старши лейтенант Петър Нармун. Полетът до вашата планета ще продължи около шест часа. Свържете се час по-скоро по радиото с него. Желаем ви много щастие!“

Вера и хората от Премир благодариха на екипажа на космическия кораб ПГ 212, на тези, които им помагаша, без да ги познават и без да разчитат да ги видят някога.

* * *

Нармун се съвзе от лекото зашеметяване, в което беше изпаднал поради рязкото намаляване на скоростта. Втората част от двустепенната ракета беше отпаднала и продължаваше да се носи из Космоса.

Нармун виждаше през илюминатора само тъмнина в посоката, където трябваше да се намира космическият кораб. Корабът вече не се виждаше, но изведнъж в далечината широк пламък разкъса небето. Фотонният космически кораб беше изпълнил своя дълг, запалили са мощните му двигатели и с още по-голяма скорост са се насочили към новата си цел.

Петър се опита да повтори колкото е възможно по-точно получените преди половин час указания от космическия кораб: „Планетата Корис, към която летите, е малко по-голяма от Земята. В ракетата имате достатъчно гориво, за да стигнете успешно до Корис — не повече. При кацането трябва да бъдете много внимателен, защото всеки преразход на горивото...“

Проклетата ракета! За кацане винаги избират такава, която може да приеме само определено количество гориво: нито грам повече, нито грам по-малко от необходимото количество за „безопасно кацане“.

Погледът му се спря върху планетата, която като исполинска топка висеше в космическото пространство. Посегна с ръката към уредите за пилотиране...

Кръвта му замръзна в жилите! Стрелката, която показваше количеството гориво в резервоара, трябваше да бъде на 10, а тя сочеше само 6.

* * *

Старейшината стоеше на вратата и за миг погледна Вера, която се суетеше около копчетата и ръчките.

„Още ли нямаш връзка?“

„Свързах се с космическия кораб. Изстреляли са ракета, пилотирана от Нармун. Той обаче е изключил цялата апаратура и не мога да говоря с него.“

„Невъзможно! Без напътствията ни той няма да може да кацне на нашата планета. Помъчи се! От това зависи неговият живот! А и нашият! Същевременно ще вземем мерки, за да спасим ракетата на Нармун.“ Вратата се затвори безшумно след него.

Верините пръсти механически се бореха с копчетата; същевременно тя не можеше да се отърве от тежките си мисли. „Трябва да успеея, трябва! Иначе всичките триста жители на нашата планета са осъдени на смърт. Бактериите няма да проявят никаква милост. Ще изсмучат цялото желязо от човешките организми и след три месеца ще настъпи смъртта. Там, в ракетата, е спасението! Там е непознатият мъж, който пристига от Земята, по-друг от тези груби заселници. Този човек занапред ще живее при нас. Може би...“

Вера прогони тези мисли и се отдаде изцяло на работата с уредите.

* * *

Нармун беше изчислил всичко до най-малка подробност. След половин час щеше да бъде на планетата Корис. Включи радиотелевизионния апарат. Изминаха две минути и на екрана се появи мило, но загрижено женско лице. Гласът ѝ бе ясен и решителен.

„Тук е Премир на Корис. Разполагате с още малко време.“

„Чувам, хубавице!“ — отговори през усмивка Петър.

В продължение на три минути получи всички данни за мястото, където трябваше да кацне с ракетата.

„А сега най-важното, девойко! Данните за кацане. Надявам се, че вашата изчислителна машина е в изправност!“

„Да, да! Казвайте!“

„Скорост — 1–2 километра в секунда, запас гориво — 6, тежест — 129 килограма.“

„Как 129? Ракета СП–4 с пилот тежи 200 килограма!“

„Слушай, девойко! Нямаме време. Казах 129! Хайде, изчислявай!“

На своя телевизионен екран Петър забеляза как девойката подаде данните в електронната машина. След няколко секунди тя се обърна към него:

„Резултатът а несигурен! Запасът от горивото е твърде малък. Двигателите трябва да включите едва на 14 600 метра височина.“

„14 600! Завидна височина!“ — помисли той, а на глас каза: „Дадено! Макар че няма никакъв смисъл, все пак ще Ви кажа — резервоарът не е пълен. Горивото е много малко, за да може ракета от двеста килограма да кацне благополучно. Със 129 килограма може би ще пристигне щастливо там долу и ще намерите в нея необходимите ви лекарства. Наслука!“

След това той изключи приемника. Докато картината на екрана бледнееше, видя за миг ужасеното лице на девойката и дочу пълен с молба глас: „Не, пилоте! Не, не.“

* * *

Ракетата се доближаваше към планетата Корис. На височина 15 000 метра от нейните двигатели бликна огън. Скоростта рязко спадна. Само една минута по-късно тя кацна на мочурливата почва на

планетата Корис. След половин час тя вече се намираше под стъкления купол на Премир и мъжете се заловиха за работа.

Изчистиха ракетата от калта и откриха люка.

„Кабинета е празна!“

„Празна?!“ — старейшината с изненада гледаше празния стол на пилота. „Погледнете в багажника!“

Силен мъж отвори вратата на багажното отделение и оттам измъкна внимателно завит пакет.

„Лекарствата са тук!“ В гласа му се чувствуваше голямо облекчение.

Старейшината се замисли. Беше щастлив, че ракетата донесе лекарствата и с това спаси хората на Корис, но го измъчваше мисълта за съдбата на пилота. Той лесно разбра какво се е случило. Стрелката за горивото показваше 0.

„Пилотът ни спаси. Изскочил е от ракетата, за да стане тя по-лека. Само в този случай горивото е било достатъчно за успешното кацане.“

В отделението за връзка Вера с помощта на телескопа забеляза как на височина 15 000 метра едно тяло се отдели от ракетата и с мълниеносна скорост падна върху планината северно от Премир. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Планината северно от селището Премир на планетата Корис оттогава се нарича „Кръвта на пилота“.

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 6/1965

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.